

Peter Pan

Adaptare de
Saviour Pirotta

Ilustrații de
Mel Howells

Traducere din limba engleză de
Dașa Suci

Editura Paralela 45

Cuprins

CAPITOLUL 1

Peter Paň și umbră 4

CAPITOLUL 2

Spre Țara Nicăierea 14

CAPITOLUL 3

Laguna Sirenelor..... 24

CAPITOLUL 4

Ești un pește de mare! 34

CAPITOLUL 5

Cređ în zâne 44

CAPITOLUL 6

Călătoria spre casă 54

CAPITOLUL 1

Peter Pan și umbra

Familia Darling locuiește în Londra, împreună cu cei trei copii ai lor: Wendy, cea mai mare, John, mijlociul, și Michael, cel mic. Dădaca lor este o cățea din rasa Terra Nova, pe care o cheamă Nana. Este o dădacă bună, la fel ca una adevărată, dar domnul Darling, tatăl copiilor, se întreabă mereu ce cred ceilalți oameni despre asta. El lucrează într-o

bancă, iar cei care lucrează în bănci își fac griji pentru tot ce cred oamenii despre ei.

Doamna Darling se pricepe foarte bine să citească povești la culcare. Într-o seară, le citea lui Wendy și băieților o poveste de aventuri, când fata a arătat spre fereastră.

— O, priviți, e Peter Pan! A venit să asculte povestea.

— Cine e Peter Pan? a întrebat doamna Darling.

— E un băiat care a rămas copil,

a răspuns Wendy.

— Știe să zboare, a spus John.

— N-are mamă care să-i citească povești, a adăugat Michael.

Doamna Darling s-a uitat pe fereastră, dar n-a văzut pe nimeni. Și-a adus aminte că și ea, când era de vârsta lui Wendy, credea că există un băiat care poate să zboare.

El locuia cu zânele într-un loc numit Țara Nicăierea.

Când a mai crescut, doamna Darling n-a mai crezut în Peter Pan. La urma urmei, basmele sunt doar pentru copii.

După ce s-au culcat copiii, doamna Darling a rămas în camera lor pentru a cârpi șosete.

Deodată, fereastra s-a deschis larg, și pe covor a aterizat un băiețel. În urma lui venea o lumină strălucitoare, care a intrat ca o săgeată în cameră.

Doamna Darling a știut imediat că băiatul este chiar Peter Pan. Avea o haină făcută din frunze de toamnă. Ochii lui străluceau și erau plini de neastâmpăr.

Nana a intrat fuga în cameră, mârâind. Băiatul a țâșnit înapoi spre fereastră. A reușit să iasă, dar Nana a trântit iute geamul, și umbra băiatului a rămas prinsă înăuntru.

Doamna Darling a făcut-o sul și a pus-o într-un sertar. Câteva zile mai târziu, domnul și doamna Darling au ieșit în oraș, la o petrecere. Pe Nana au dus-o afară, să stea de pază. Copiii dormeau. Din nou, fereastra camerei lor s-a deschis brusc, iar Peter Pan s-a năpusit înăuntru.

— Ei, Tilincuța, mi-ai găsit umbra?

Lumina strălucitoare pe care doamna Darling o văzuse intrând în zbor era de fapt o zână pe nume Tilincuța. Ea a privit de jur împrejur prin cameră, apoi a arătat spre un sertar. Peter Pan l-a deschis.

— Ha, iată umbra mea! Acum, trebuie doar să mi-o lipesc la loc, dar cum să fac asta?

— O să ți-o cos eu, s-a oferit Wendy.

Lumina strălucitoare a zânei o trezise. Fata s-a dus să aducă trusa de cusut.

CAPITOLUL 3

Lațuna Sirenelor

— Piuilă a tras cu arcul în față! a strigat Ronțăilă. A nimerit-o direct în inimă.

— N-a fost vina mea. Tilincuța mi-a spus să trag, a strigat Piuilă de la marginea pădurii. Mi-a spus că e o pasăre Wendy periculoasă, Peter, și că o să fii mulțumit dacă o s-o ucidem.

Tilincuța plana deasupra băieților pierduți. A scos limba la Piuilă.

— Trădătorule...

— Ei, ia priviți! a strigat Ronțăilă. Fata moartă și-a mișcat brațul.

— Atunci nu e moartă, a spus Peter. E încă în viață. Priviți, săgeata lui Piuilă s-a oprit în nasturele din ghindă de la mine. Ce noroc a avut că l-a purtat la gât!

Un clinchet trist a răsunat în aer. Tilincuța era necăjită din cauză că Wendy nu murise.

— Ar trebui să-ți fie rușine, i-a spus Peter. Ți-am spus să nu fii geloasă. Acum, pleacă! Nu vreau să te mai văd niciodată.

Wendy a dat din mână.

— Wendy te iartă, a spus Peter. Să nu pleci pentru totdeauna, Tilincuțo! Doar o săptămână.

Când au văzut că Wendy e în viață, băieții pierduți s-au grăbit să o ducă în peștera lor. Dar le era teamă că umezeala dinăuntru o va împiedica să se facă mai bine.

Wendy a început să cânte, fără să deschidă ochii:

*Visez să stau într-o căsuță
Cum încă nu s-a mai văzut,
Trandafirie și drăguță,
Cu-acoperiș din mușchi făcut.*

— Ați auzit-o! a spus Peter. Vrea o casă doar a ei. Repede, să ne-apucăm de treabă!

Băieții au tăiat lemne și au adus mușchi și crengi de prin junglă. Au construit casa în jurul lui Wendy. În timp ce lucrau, cântau și ei:

*Ți-am pus pereți și-acoperiș,
Iar ușa-i o minune, zău!
Ce mai poștești, spune fățiș,
Și facem tot de dragul tău.*

În scurt timp, căsuța a și fost gata. Când a deschis ochii, Wendy a strigat de încântare.

Se simțea confortabil în casa visurilor ei.
Pereții erau de culoare trandafirie, exact cum
își dorise. Acoperișul era din mușchi verde.

— E o casă foarte frumoasă, a spus Piuilă
bucuros.

— Un singur lucru îi lipsește, a spus
Peter. Casa are nevoie de un horn.

El a găsit jobenul lui John, pe
care Wendy îl scăpase. Cu o
lovitură de pumn, a spart
partea de sus a jobenului
și astfel a ieșit un horn
perfect.

Chiar atunci au sosit
John și Michael. Prin
deschizătura ușii, ei și-au
văzut sora zâmbind.

John și Michael au
fost primiți să doarmă în peștera băieților
pierduți, în paturi suprapuse. Era foarte
plăcut acolo, iar Wendy s-a arătat încântată

